

Vánoční dárek

Jana Javorská

Jana Javorská

VÁNOČNÍ DÁREK

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Obálka: Karandaev

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2016

ISBN:

978-80-7512-735-8 (ePub)

978-80-7512-736-5 (mobipocket)

978-80-7512-737-2 (pdf)

VÁNOČNÍ DÁREK.....	5
ANDĚLÍČEK.....	24
DOPIS JEŽÍŠKOVI.....	29
DÁREK PRO MAMINKU	37
VÁNOČNÍ STROMEČEK.....	45
DALŠÍ DÍLA AUTORKY:	51

VÁNOČNÍ DÁREK

Martina seděla na gauči s hlavou v dlaních. Její manžel Petr se tento týden opět zdržel v práci přesčas. Už ji nebavily jeho věčné výmluvy. Tušila, odkud vítr fouká, ale stále si to nechtěla připustit. Selhala. Je to určitě její vina, že si našel milenkku. Nebyla mu dost dobrou manželkou. Zřejmě se o něj nestarala tak, jak by si představoval. V posteli se sice snažila sebevíc i se zapřením, aby si ho udržela, ale asi to bylo málo. Co by mohla ještě chtít po více než dvaceti letech společného soužití?

Jejich vztah se den ode dne zhoršoval. Jakmile Martina začala pochybovat o Petrově věrnosti, řekla si, že nebude vyvádět, aby svého muže ještě více nepoštvála do náruče jeho milenkky. Naopak. Zkusila na něho být mnohem milejší a byla k němu pozornější, avšak on bral její vstřícnost jako samozřejmou oběť, kterou přinášela po celou dobu jejich manželského svazku.

Před pár lety by mu možná dělala žárlivé scény, ale zaručeně by to nepřineslo nic dobrého. Proto se rozhodla, že se nesníží k takovým prostředkům, které by jejího muže udržely doma za každou cenu. Po tolika letech, kdy slýchala o podobných situacích od svých kamarádek, měla celkem slušný nadhled. Chápala, že pokud si Petr vzal do hlavy, že od nich odejde a ji vymění za mladší neokoukaný model, ona ani její děti ho nedokážou zadržet.

Jejich dva pubertáči neměli ani tušení, v jaké situaci se Martina nacházela, protože si žili vlastním životem a brzy opustí hnízdo. Ovšem malá čtyřletá Adélka byla na tatínka přímo fixovaná, což

byl veliký problém. Martina se na to bála jen pomyslet, co ji všechno ještě čeká, pokud její manžel Petr opravdu odejde od rodiny. Dnes si s ním o tom zkusí popovídat. Nedokáže už dál čelit té strašné nejistotě.

Z rozjímání ji vyrušil rachot klíče ve vstupních dveřích. Petr si tiše odložil a vešel do kuchyně, aby si vyndal z ledničky pití. Martina uslyšela, jak pivo zasyčelo, když z něho Petr odstranil zátku. Potom přešel do pokoje a rozsvítil lampičku.

„Co tady sedíš tak potmě?“ vylekaně zíral na svoji ženu.

„Kdes byl? Ale pravdu,“ vyzvala ho Martina doposud klidným hlasem.

„Kde bych asi tak byl? Vždyť jsem ti včera oznámil, že zůstanu dýl v práci. Nezačínej zase.“

„S čím nemám začínat? Copak jsem ti něco řekla? Jen chci vědět, kde trávíš poslední dobou všechny večery,“ nedala se odbýt Martina.

„Nemá cenu se o tom s tebou bavit,“ odpověděl Petr nazlobeně. Položil pivo na stolek a chystal se odejít.

„Nikam nechod'. Musíme si promluvit. Takhle už to dál nejde. Proč mi nepřiznáš, že někoho máš?“ dotírala Martina. Petr se kroutil a bylo vidět, že se mu do upřímného rozhovoru vůbec nechce, přestože svojí milence sliboval, že už to doma vybalí. Chvilku mlčel a přemýšlel, jak začít.

„Myslím, že bude lepší, když se odstěhuju,“ pronesl bez vysvětlení, zvedl láhev, párkrát jí otočil v ruce a zkoumal etiketu, než se napil.

„Já tě přece nevyháním,“ bránila se Martina.

„Je tu pro mě příliš dusno. Musím pryč.“

„A co Adélka a děti? Copak jsou ti úplně jedno?“ stočila svůj tón hlasu do výčitek Martina a nejraději by vstala a začala do manžela

bušit pěstmi, aby se konečně probral. Petr jen přemítal a dál pozoroval láhev.

„Tak mi, sakra, řekni, proč od nás musíš odejít? Vždyť si poslední dobou stejně děláš, co chceš. Nechápu, co tě na tom dusí, když jsi pořád pryč a domů se chodíš jen najíst a vyspat. Děti už tě neviděly celý týden.“

„Sbalím se a odejdu.“

„Jasně. To je nejlepší řešení a všechno necháš na mně. Nepočítej s tím, že jim budu něco vysvětlovat, jen si to pěkně vyžer sám, když sis to tak navařil,“ vztekle vyskočila z gauče a odešla do ložnice. Tam sebrala polštář a peřinu a hodila ji do obýváku. Pak se zamkla a celou noc tiše vzlykala. Usnula až někdy nad ránem, když venku začalo pomalu svítat.

„Ještě, že je sobota,“ pomyslela si, když se k ní do postele nastěhovala Adélka. Jen ji automaticky objala a políbila do vlasů. Společně spolu ještě na chvíli usnuly.

„Mamí, kde je táta?“ dotazovala se při snídani starší dcera.

„Nevím, zlatíčko, asi šel ještě do práce,“ improvizovala Martina s černými brýlemi na očích. Bála se, aby děti neodhalily, že proplakala celou noc.

„Dyť je sobota!“

„Já vím. A nekřič, prosím. Mám migrénu,“ pokoušela se zamaskovat svůj vzhled.

„Slíbil mi pomoc s projektem do školy. Musím ho odevzdat už v pondělí a táta tu zase není. To je fakt dobrý. Jestli to nedodělám, tak se moje šance na studium v zahraničí vážně vypaří,“ bručela si dcera pro sebe.

„To si vyříd' s tatínkem a mě do toho netahej,“ podotkla našťavaně Martina. Nejraději by svého manžela chytila za límec a

přivlekla domů, aby konečně splnil všechny svoje otcovské povinnosti.

„Takhle je to vždycky. Když od něj něco potřebuju, tak je někde pryč. Pak mě zase bude kritizovat, že jsem se dost nesnažila.“

„Tak požádej svého bratra, ať ti s tím pomůže,“ navrhla Martina a více se tím nehodlala zabývat.

„Na toho je stejnej spoleh jako na tátu. Včera byl chlastat a ještě chrápe. Pochybuju, že dneska vůbec vyleze z pelechu,“ vedla si dál svou dcera Simona. Hodila špinavý talíř od snídaně do dřezu a hrnek s čajem si odnášela do svého pokoje.

Martina by se moc ráda vymazala z povrchu zemského. Zalezla by do postele a spala a spala, dokud by se neprospala do lepších dnů. Obávala se, že ji brzy čeká nejhorší období jejího života. Ráda by na to svoje děti nějak připravila, ale vůbec netušila jak. Bála se, aby jí nedávaly otcův odchod za vinu. Přece jen ho milovaly. Čím méně se jim věnoval, tím více jim byl vzácnější a nikdy mu neodmlouvaly tolik jako jí. Vždycky to s nimi uměl a Martina mnohdy nestačila zírat, jak zvládal některé situace, ve kterých by se ona zaručeně zhroutila.

Petr přemýšlel, jak se co nejlépe vyplížit z domova, aby nemusel dětem vysvětlovat, kam se stěhuje a proč. Tušil, že ho to jeho manželka nechá vyžrat až do konce. Nedokázal se podívat svým dětem do očí a říct jim pravdu. Raději to zbaběle hodil na svoji ženu. Snad bude mít příležitost vše jim povědět, až se vybouří emoce a jeho život se dostane do klidnějších kolejí.

V práci si vzal volno, aby se mohl během dopoledne sbalit a nepozorovaně zmizet. Věděl, že by hádku při útěku z domu nezvládl. Neměl chuť diskutovat a nechat se sekýrovat. Chtěl to mít jen rychle za sebou. Vytáhl všechny kufry z garáže a nacpal je svým oblečením a botami. Potom vyhrabal krosnu pod postelí a také ji naplnil ostatními věcmi, které si hodlal odnést. Nepřál si,

aby se o ně musel handrkovat při rozvodu a následném dělení majetku. Přesto však nemohl vzít úplně vše, co by si představoval a proto pečlivě zvažoval, co ještě může pobrat, když se náhle otevřely domovní dveře a dovnitř vběhla Adélka a za ní kráčela Martina.

„Táta je doma!“ křičela Adélka radostí a utíkala se s ním přivítat. Když ho neobjevila v obýváku, vběhla za ním do ložnice, avšak na prahu se zastavila a zmlkla.

„Ahoj zlatíčko,“ vykoktal ze sebe přistižený Petr a nejraději by se propadl do země.

„Ty někam jedeš, tatí?“ vyzvídala Adélka.

„Jdi se převlíknout,“ přikázala Martina Adélce a udiveně pozorovala svého manžela.

„Ale já ...“ snažila se Adélka odmlouvat, ale přísný matčin pohled ji napomenul.

„Běž do svého pokojíčku, musím si s tatínkem popovídat,“ rozhodla rázně Martina a zavřela za dcerou dveře. Tiše usedla na kraj postele a očekávala manželovo vysvětlení. Ten se však na ni ani nepodíval a beze slova pokračoval v balení. Když byl hotov, popadl kufry a chystal se je odnést do auta. Martina ho chytila za ruku a zarazila ho.

„To seš takovej zbabělec, že to nemůžeš říct na rovinu? Kdybych nepřišla dřív domů, tak bych ani nevěděla, že jsi odešel? Tos chtěl tomu dítěti provést? Fakt ti to není ani trochu blbý?“ Její oči plné slz na něho nechápavě zíraly, ale odpovědi nečekala. Zнала je předem. Netušila, jak se v danou chvíli zachovat, jak Petra zadržet. Položila mu ruku na rameno a vyčítavě se mu zadívala do očí.

Petr ji jen hrubě odstrčil. Postavil kufry na zem a zaujal obranný postoj.

„To se dalo předpokládat, že budeš dělat scény, proto jsem se tomu hodlal vyhnout.“

„Copak ti nestojíme ani za to, abys nám dal sbohem? To bys klidně nechal svoji malou každé večer stát za okny a vyhlížet, kdy se vrátíš z práce?“

„Nezveličuj to laskavě, jo?“

„Tak já to zveličuju. Ty se chystáš zdrhnout jako poslední podvraták a já to zveličuju.“

„Prostě se s tím smiř. Odcházím a basta. Už mě nezastavíš.“

Náhle se otevřely dveře a Adélka s brekem skočila Petrovi do náručí.

„Tatínku, tatínečku, nechod' nikam. Nebo mě vem s sebou. Já už budu opravdu hodná, přísahám.“

Petr ji objal a postavil ji zpátky na zem. Martina se pro ni natáhla a držela ji, aby ji ukonejšila.

„Takhle si to chtěla? Co? To se ti opravdu povedlo!“ Petr si přehodil krosnu přes rameno, popadl kufry a odhodlaně vyšel ze dveří. Nohou je za sebou zavřel tak silně, až práskly jako výstřel z pistole. Teď už se rozplakala i Martina. Seděla na posteli, svírala svoji dceru a srdceryvně plakala.

Petr hodil věci do auta a vztekle zabouchl kufr. Nastartoval motor a se skřípěním pneumatik na příjezdové cestě rychle zmizel v městském provozu. Celou dobu měl před očima scénu, ke které si nepřál, aby kdy došlo. Takhle si to přece nepředstavoval. Báł se ublížit svojí dceři, nechtěl, aby ji to nějak poznamenalo. Doufal, že ji to Martina vysvětlí, a on bude mít více času vše si patřičně rozmyslet, a potom vše vyřeší.

Nenadálá situace mu udělala čáru přes rozpočet a on se nemohl zbavit pocitu viny. Připadal si jako největší padouch, který odkopl svoje milované dítě a nechal ho v slzách na místě. Kdyby se to stalo komukoliv jinému, určitě by ho za to odsoudil. Jenže nyní

byl na místě zloducha on. Co si o něm jeho holčička pomyslí? Určitě ho začne nenávidět a toho se bál ze všeho nejvíce.

Ujížděl městem jako zběsilý. Vůbec nevnímal dění na silnici. Před očima měl stále jen svoji plačící Adélku. Nadával si do blbců a idiotů, když náhle ucítil boční náraz. Pak už jen tma a ticho.

„Rychle, přineste nosítka!“ slyšel hlasy kolem sebe, které jakoby přicházely z velké vzdálenosti.

„Haló, pane, proberte se! Pane, haló, jak se jmenujete?“

Petr cítil, jak se všechno houpe. Někdo mu natáhl přes obličej kyslíkovou masku, ale svět se s ním točil.

„Neusínejte! Pane, haló!“

„Dělejte něco, ztrácíme ho!“ hlasy se ozývaly ze všech stran. Do toho vstupoval podivný zvuk praskajícího kovu a pak znovu dlouhé ticho.

Pípání přístrojů probudilo Petra uprostřed noci. Snažil se zjistit, kde je a co se to děje. Jakmile ošetřující sestřička zpozorovala, že se probal, okamžitě k němu přiskočila a zkontrolovala všechny monitory. Vlhkou žínkou mu otřela suché rty. Věděla, že by se rád na něco zeptal a proto mu sdělila, že ihned zavolá pana doktora. Když doktor přišel, oznámil Petrovi, že mu vyndá z hrdla dýchací trubici.

„Ničeho se nebojte, pane Žížka. Jen se zhluboka nadechněte a zakašlete. Já vám tu trubici vytáhnu, až napočítám tři.“

Petr to odsouhlasil mrknutím očních víček.

„Raz, dva, tři ... Tak a je to. Ještě vás bude trochu škrábat v krku, ale to se během dne srovná.“

„Kde to jsem?“ pokusil se Petr vyzvědět, ale mluvení mu ještě moc nešlo.

„Nic neříkejte, ať se příliš nevysilujete. Zatím nesmíte pít, ale sestřička vám přinese kousíček ledu. Vyspěte se. Zítra si popovídáme,“ sdělil doktor a odešel. Petr téměř okamžitě usnul.

Rány na dveře probudily Martinu před půlnocí. Konečně na chvílku zamhouřila oči a už se musí zase probrat. Netušila, kdo to jen může být v tuto dobu. Její manžel má přece klíče. Ledaže by se někde opil a klíče ztratil. Nic jiného ji v daný moment nenapadlo.

„Paní Žižková?“ zeptal se mladý policista v uniformě dopravní policie.

„Ano, to jsem já. Stalo se něco?“ divila se Martina a čekala na odpověď.

„Váš manžel měl nehodu.“

„Panebože!“ vykřikla Martina a chtělo se jí omdlít. „Žije?“

„Je v nemocnici. Ovšem vypadá to s ním dost vážně. Vaše auto, teda to co z něj zbylo, jsme zatím nechali odvézt k nám na záchytné parkoviště. Potřebujeme, abyste si převzala manželovy věci, které byly v autě. Můžete se pro ně zastavit zítra odpoledne?“ pokračoval ten policista, ale Martina ho pomalu ani nevnímala. V hlavě měla jen jednu jedinou otázku, zda její muž přežije.

Policisté se rozloučili, nasedli do služebního vozu a odjeli. Martina stála na prahu jejich domu a zírala do tmy za mizícím autem. Pomalu zavřela vchodové dveře a snažila se vstřebat právě získanou informaci. Uvažovala, zda byl její manžel v takovém rozpoložení, že by snad chtěl spáchat sebevraždu? Napadlo ji, zda za to vlastně nemůže ona. Kdyby se s ním nedohadovala a dovolila mu v klidu odejít, mohlo vše být úplně jinak.

Konečně se probrala a vyhledala číslo do nemocnice, aby se poptala na stav svého manžela. Ovšem po telefonu jí nikdo nehodlal nic sdělit. Dozvěděla se jen to, že tam Petr leží a je po

operaci. Sestřička jí poradila, ať se jde vyspat a ráno se přijede na manžela podívat, třeba mu už bude líp.

Pokud kdy měla Martina na Petra vztek, tak teď ho vystřídaly obavy o jeho život. Náhle cítila, že musí zasáhnout, nenechá ho jen tak být. Ovšem když si uvědomila, že by mohl odejít na věky, prosila v duchu Boha, aby mu zachránil život i za cenu, že je Petr opustí a půjde k jiné ženě. Hlavně ať mají děti tátu.

Ráno odvedla Adélku do školky a oznámila dětem, že jede za tátou do nemocnice. Musela jim u snídani povědět o tom, co se stalo, a čekala, že se na její hlavu sesypou výčitky. Děti však byly natolik vyjevené, že jen tiše odešly za svými povinnostmi. Teď však spěchala, aby byla v nemocnici co nejdříve.

„Neměl bych jet raději s tebou?“ vyptával se syn Pavel, když dojídal snídani.

„Nech to na jindy. Nejdřív musím zjistit, jak na tom táta je,“ odmítla ho Martina, protože se bála toho, co uvidí. Nejprve se na to musí psychicky připravit sama, než sdělí dětem podrobnosti.

„Nevypadá to moc dobře, paní Žižková. Obávám se, že ještě nemá vyhráno. Příštích dvacet čtyři hodin ukáže. Má spoustu zlomenin. Vnitřní krvácení jsme naštěstí eliminovali. Bohužel se obávám, že jeho páteř dostala příliš velký zásah na to, aby se vzpamatovala. Jeho mícha byla poškozena. Zřejmě vám nemusím vysvětlovat, co to pro něho znamená.“

Když doktor domluvil, Martina téměř nevnímala, co se to s ní děje. Jako by se dostala do zlého snu, který nechce nikdy skončit. Nejprve manželův odchod a teď tohle. Musí sebrat poslední zbytky sil. Vzala si ochranný oblek, natáhla si náivky a roušku na vlasy a přes ústa. Potom vstoupila spolu s doktorem do pokoje na Jednotce intenzivní péče, kde ležel její manžel a spal.

„Včera se probral, nebojte se. Ovšem teď potřebuje hodně spánku, aby zbytečně netrpěl bolestmi, než se jeho stav trochu stabilizuje,“ oznámil jí doktor.

Martina pohládila Petrovi ruku, chvílku jen tak stála u postele a potom ji doktor odvedl ven.

„Chtěla jsem přivést děti, aby ho viděly, ale asi by to nebyl dobrý nápad,“ posteskla si.

„Dobře jste udělala. Jenom by je to traumatizovalo. Dejte tomu pár dní, bude to tak lepší.“

„Děkuju vám, pane doktore.“ Martina se rozloučila a se slzami v očích opouštěla nemocnici. Věděla, že ji doma nemine nepříjemné vysvětlování. Bála se, jak děti na zprávu o otcově stavu zareagují.

Když zaparkovala auto před domem, její pohled padl na ženu postávající u jejich vrátek. Byla hodně mladá, určitě by mohla být i její dcerou. Vysoké podpatky, dokonalé nalíčení, oblečená podle poslední módy. Vypadala, že na někoho čeká. Jakmile Martinu spatřila, vydala se k ní.

„Vy jste paní Žižková?“ vypálila na ni bez pozdravu.

„Ovšem, co si přejete?“

„Tak poslouchejte. Doktoři mě k Petrovi nepustili. Chci vědět, jak to s ním vypadá a kdy se ke mně nastěhuje.“

„Tak to seš ty, ta potvora, co odvedla dětem tátu? Seber se a vypadni, než na tebe zavolám policajty, ty rajdo. Chraň tě všichni svatí, jestli tě tady ještě někdy zahlídnu.“

Martinu popadl vztek, že by v ten moment dokázala snad i vraždit. Hulákala nadávky na celou ulici. Žena se před ní dala na útěk. Martina se zhroutila a uklidnila se, až když žena zmizela za rohem.

„Mrcha jedna mizerná. To se mi ale tím nadáváním ulevilo,“ pomyslela si po chvílce Martina, když vykřičela svoji bolest a se

vzpomínkami na Petra vešla do domu. Vůbec však netušila, co bude dál, až se její manžel probere k vědomí.

Po týdnu pravidelného vyledávání u Petrovy postele se Martina konečně dočkala. Petrův stav se zlepšil natolik, že doktor Martině slíbil přeložit manžela na oddělení, kam návštěvy mohou běžně chodit. Martina tedy nakoupila ovoce a dobroty, vzala děti a vydala se do nemocnice. Jakmile otevřela dveře, strnula. U Petrovy postele seděla ta mrcha, kterou s křikem vyprovodila z jejich ulice. V ten moment by se v Martině krve nedořezal. Nechtěla však dělat scény a proto se ovládla s velkým sebezapřením.

„Ahoj,“ řekl Petr tiše a bylo vidět, že ho vzniklá situace také vůbec netěší. Martina postrčila děti před sebe.

„Běžte pozdravit tatínka,“ přikázala a nenávistně pozorovala tu vetřelkyni.

„Marti, to je Irenka, zastaví se u nás pro moje věci,“ pronesl Petr po chvílce, když zavládlo trapné ticho. Martina si zlostně měřila svoji sokyni a nejraději by jí vyškrábala oči.

„Už jsem měla tu čest se s madam poznat před naším domem,“ zavrčela Martina směrem k manželově milence. „Doufám, že nás teď nechá laskavě o samotě,“ dodala a probodávala Irenu vražedným pohledem. Ta se jen podívala na Petra, co tomu říká a když jí pokynul na souhlas, odešla z pokoje.

„Jakmile mě pustí, budu bydlet u ní,“ oznámil tiše a bylo mu velmi nepříjemné, že to slyší děti.

„Tatínku, zůstaň s námi! Já se budu o tebe starat,“ vykřikla Adélka a začala plakat.

Pavlík se Simonkou jen rozpačitě postávali poblíž a nevěděli, co říct.

„Nechceš si to ještě rozmyslet? Ve tvém stavu budeš potřebovat celodenní péči. Víš dobře, že já mohu klidně pracovat

z domova a postarat se o tebe," navrhla mu Martina a byla by ráda, kdyby na její návrh přistoupil. Zaručeně by to vyžadovalo domácí úpravy a spoustu dalšího, ale všechno to byla ochotná podstoupit, jen když manžel zůstane s rodinou.

„Už jsem se rozhodl," odpověděl nekompromisně a otočil hlavu, aby se nemusel dívat dětem do tváří.

„No, jak myslíš. Kdybys náhodou změnil názor, tak mi dej vědět. Zkus to znovu zvážit, ale nutit tě nemůžu," s těmito slovy opustila pokoj, protože se jí draly slzy do očí a styděla se před dětmi dělat scény.

„To už tě, tatínku, nikdy neuvídím?" vyzvídala Adélka a chytila tatínka kolem krku.

„Neplakej, jakmile budu trochu fit, budeme se vídat. Neboj se," snažil se ji uklidnit a otřít její slzičky.

„Áďo, jdeme," Pavlík chytil sestřičku za ruku a s vyčítavým pohledem věnovaným otci opouštěl místnost. Simonka dala otci pusku na tvář a také mlčky odešla. Sotva se za nimi zavřely dveře, Petr rozčileně máchl rukou a shodil na zem všechny věci, které byly na nočním stolku. Měl vztek sám na sebe. Bolelo ho vidět děti v takovéto situaci, ale neměl na vybranou. Pěkně si to spískal a teď se mu to vrací jako bumerang. Děti ho začnou nenávidět. To přece nechtěl, přál si jen jít za svým štěstím, ale ne za takovouto cenu.

Dny rychle ubíhaly a Adélka si pomalu zvykala na život bez tatínka jako celá její rodina. Ovšem ještě občas v noci plakala, protože se jí moc stýskalo. Petra propustili z nemocnice a čekala ho dlouhodobá rehabilitační léčba. Přestože se velmi snažil a pociťově cvičil, jeho stav se neměnil. Čím dál více propadal do hlubokých depresí a každý den se kvůli tomu s Irenkou hádal.

Irena už měla jeho nálad plné zuby a často se po večerech toulala, aby nemusela poslouchat Petrovy nářky. Takhle si jejich

soužití ani trochu nepředstavovala. Chtěla se bavit, žít naplno, chodit do společnosti a na večere do restaurací. Odmítala dělat služku chlapovi, který by mohl být jejím otcem. Vánoce se kvapem blížily a ona doufala, že je stráví na horách s partou přátel. Alespoň přijde na jiné myšlenky a od Petra si odpočine.

„Už jsi napsala Ježíškovi?“ ptala se Martina Adélky, aby vyzvěděla, jaké dárky má letos pod stromeček nakoupit.

„No, jasně mami. Dokonce jsem mu namalovala i obrázek,“ odpověděla Adélka.

„Nezapomeň dát dopis za okno, aby si ho mohl Ježíšek vyzvednout,“ upozornila ji Martina a říkala si, že si bude muset dát do telefonu připomínku, aby ho stačila do Vánoc sebrat.

„Dneska večer ho tam dám.“

Do kuchyně přišel Pavel, a když zjistil, že diskutují o Vánocích, rád se do hovoru zapojil: „Mami, řekni Ježíškovi, ať si se mnou letos nedělá starosti. Vím, že nemá moc peněz.“ Mrkl na matku, aby věděla, že žádné dary neočekává. Jeho vysoká škola ukusovala z jejich rodinného rozpočtu pořádný krajíc a on tušil, jak moc se matka snaží dětem dopřát vše jako dřív.

„Našel jsem si brigádu. Po Novém roce nastupuju,“ pokračoval.

„To je skvělé, jen doufám, že to nenaruší tvoje studium.“

„Neboj, mami, nějak už si s tím poradím.“ Objal matku a pošeptal jí do ucha: „Mám něco našetřeno a s dárkama ti rád vypomůžu.“

„Na to zapomeň. To jsou tvoje peníze a nevíš, kdy se ti budou hodit. Tak zle na tom ještě nejsme,“ odpověděla Martina a velmi ji potěšilo, jak dospěle se její syn poslední dobou chová.

Adélka odběhla do pokojíčku, vložila svůj obrázek do obálky a položila ji na parapet. Potom se vrátila do kuchyně.

„Tak a je tam,“ řekla.

„Co a kde?“ nechápala Martina.

„No, přece ten dopis pro Ježíška. Dala jsem ho za okno. Za chvíli bude tma, tak to si ho Ježíšek určitě odnese.“

Martina se na dcerku usmála a pohladila ji.

„Určitě. Ráno už bude Ježíšek vědět, jaké dárečky ti má nadělit.“ Martina se radovala, že ji to dcera sama připomněla. Jakmile usne, okamžitě dopis sebere.

„Co to máš?“ vyptával se Pavel, když se přišel do kuchyně napít a všiml si, jak matka sedí u stolu a prohlíží si nějaký obrázek.

„To je Adélčin dopis Ježíškovi,“ špitla Martina a chvatně si utírala slzy tak, aby to syn nezaregistroval.

„Ukaž,“ natahoval se Pavel pro dopis. „Hezký,“ dodal smutně, když spatřil na obrázku celou jejich rodinu včetně táty. Nad hlavou měl kostrbatým písmem napsáno: TATÍNEK ♥ a srdíčko vedle toho. Dole byly namalované dárečky, ale byly přeškrtnuté a šipka směřovala na tatínka, který měl kolem sebe nakreslenou krabici s velkou mašlí.

„To jsem zvědavej, co dostane letos naše Áďa pod stromeček,“ povzdychl si Pavel.

„Vůbec nevím, co ji koupím. Panenek má plno a stejně si s nima nehraje,“ řekla Martina bezradně. „Já tam snad půjdu a přitáhnu ho domů za pačesy. Vůbec se mnou nekomunikuje, takže nevím, jestli ho uvidíme aspoň o svátky.“

„Mně se taky neozval. Psal jsem mu zprávu, ale nic neodpověděl.“

„Za to může určitě ta jeho mrcha. Má ho pod palcem,“ zlobila se Martina.

„Nevěřím, že si to táta nechá líbit. Přece se mu taky musí stejskat,“ upřel Pavel smutný pohled na matku.

„Doufám, že zavolá aspoň na Štědrý den, jinak za sebe neručím.“

„Neboj, mami. Vánoce si užijeme, ať už se táta ukáže nebo ne. To přísahám.“

„Snad vám táta přinese alespoň nějaké dárky. Jinak si nedovedu představit, co by Adélka dělala.“

Nastal čas Vánoc. Cukroví vonělo široko daleko. Vládla rodinná pohoda, jen ten táta jim u toho chyběl. Nikdo to nedával najevo, ale všichni to cítili celým srdcem.

„Zajímalo by mě, kdo zabije letos kapra,“ posteskla si Martina.

„Mami, klid. Skočím koupit už zabitého a vykuchaného. Usmažit už ho snad zvládneš, ne?“ převzal Pavlík otcovské vánoční povinnosti na svá bedra.

„No, alespoň nebudu muset mýt o Vánocích vanu v koupelně,“ poznamenala Martina.

„Já s Ád'ou nazdobíme stromeček a Simča obalí řízky. Můžeš si v klidu hrát na Ježíška jako každý rok. To dáme,“ ujišťoval ji syn, že se toho zase tak moc nezměnilo. Jenom chtěl utvrdit sám sebe v tom, že se bez táty klidně obejdou, ovšem vzpomínky na loňské Vánoce mu vehnaly slzy do očí. Rychle se vytratil, aby nikdo neviděl, jak moc se tím trápí.

Štědrý den nastal a Adélka netrpělivě očekávala, zda Ježíšek splní její přání. Celý den pokukovala za okny a nemohla se dočkat, až se setmí. Když matka sezvala děti ke slavnostní večeři, Adélka už měla slzy na krajíčku.

„Proč jsi nepřipravila talíř pro tatínka?“ zeptala se vyčítavě Martiny.

„Ale vždyť ...,“ nedopověděla větu Martina, když spatřila, jak její dcera stojí nasupeně s rukama v bok a vyžaduje, aby matka

prostřela pro všechny členy jejich rodiny. Martina si nechtěla kazit večer, proto raději vstala a přinesla talíře pro další osobu.

„Spokojená?“ zeptala se dcerky. Adélka přikývla, poslušně přisedla ke stolu a čekala. Martina začala servírovat řízky a salát, aby si všichni mohli nabrat a popřát si dobrou chuť.

„Ještě ne! Musíme počkat na tatínka!“ nařizovala Adélka.

„Áďo nech toho, já už mám hlad,“ okřikla ji Simona.

„Mamí!“ otočila Adélka pohled na matku, aby zakročila.

„Adélko, nezlob a jez.“

Adélka odstrčila talíř s nandanou večeří a trucovala.

„Jez, nebo ti to vystydne,“ zlobila se Martina.

„Dělej, ségra, nebo Ježíšek nepřijde,“ pobízela ji bratr, ale ona se dál mračila a jídla se ani nedotkla.

„No, jak chceš, ale já si jdu pro dárky a ty si tady klidně nafukuj pusu,“ zavrčela Simona, když dojedla, a společně s matkou a bratrem odešli do obývacího pokoje, kde už svítil stromeček. Martina zazvonila na zvoneček a čekala, jestli náhodou Adélka nepřiběhne. Chvilku se nic nedělo, ale pak Adélku přemohla zvědavost a přece jen dovnitř nakoukla. Když však nikde otce neviděla, začala plakat. Martina ji ihned vzala do náruče.

„Neplakej a pojď se podívat, co ti nadělil Ježíšek,“ přemlouvala ji matka.

„To nejsou dárky pro mě, o ty jsem si Ježíškovi nepsala,“ vzlykala Adélka a nedala se utiшит.

„Třeba Ježíšek tvůj dárek zapomněl a musí se pro něj vrátit. Určitě ti ho zítra přinese,“ uklidňovala dcerku Martina a říkala si, že druhý den manžela dotáhne domů, i kdyby mu měla pohrozit střelnou zbraní.

Byla z těch zkažených Vánoc stejně smutná jako Adélka. Nikdy podobnou atmosféru pod vánočním stromečkem nezažila. Pavlík a Simonka poděkovali za dárky a potom se rozešli do svých

pokojů. Martina ještě chvilku přemlouvala Adélku, aby dárky rozbalila, ale ta je jen zlostně odstrčila. Vtom strčil Pavlík hlavu do obýváku a řekl:

„Hele, Áďo, a podívala ses vůbec, jestli náhodou Ježíšek nenechal tvůj dárek u tebe v pokojíčku? Třeba se mu pod stromeček nevešel.“

Do Adélky jako když střelí. Vytrhla se Martině a uháněla do svého pokoje, div, že se nepřerazila. Jakmile otevřela dveře, zakřičela z plných plic: „Tatínečku můj milovanej!“ a skočila Petrovi do náruče. Všichni ihned vyběhli za ní.

„Kde ses tady vzal?“ ptala se Martina, ale bylo vidět, že je šťastná, že jsou opět jako rodina pohromadě.

„Přece mě přinesl Ježíšek,“ odpověděl Petr a mrkl na syna.

„Já jsem si o něj napsala!“ křičela Adélka štěstím bez sebe. Pavel nenápadně chytil matku za ruku a odvedl ji do chodby.

„Víš, mami, můžu za to já. Snad se na mě nezlobíš. Báľ jsem se, že ty Vánoce budou stát za prd. Když jsem vypátral, že je táta sám, tak jsem mu dal ten Adélčin dopis a pozval jsem ho na Vánoce. Nechtěl jsem, aby byl někde opuštěný zrovna dneska. Hlavně teď, když je na tom tak mizerně. Vadí to moc?“

Martina se na něho usmála a dala mu pusu. „Ale kdepak, nakonec jsem moc ráda, že je tady. Hlavně mu to neříkej. Také jsem si to tajně přála, takže je to zároveň i můj vánoční dárek a já ti za něj moc děkuju. Neměla jsem sílu, udělat to sama. Nedokázala bych se dívat na jeho štěstí s tou potvorou, kdybych se ho šla doprošovat, ať přijde milostivě na Vánoce domů. A teď pojd' za nimi, nebo si budou myslet, že nás netěší, že táta dorazil,“ postrčila syna zpátky do místnosti. Potom objala Pavla a Simonku a zašeptala Pavlíkovi do ucha: „Děkuju ti, Ježíšku. Děkuju moc.“ Setřela slzu a dala oběma dětem velikou pusu. Petr rozdál všem dárky, které přinesl a připadal si opět jako za starých časů.